

ပေတာရိုက်:

အချစ်မြို့ကိုတက်သိမ်းဖို့

စစ်သင်္ဘောဝှံဝှံနဲ့ချီတက်လာပြီ

HL

အချစ်မြို့ကို တက်သိမ်းဖို့ စစ်သည် ၁၅၀၀နဲ့ ချီတက်လာပြီ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း

ကုသသည် တစ်ည၌ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်၏။
အိပ်မက်ထဲ၌ ငရဲပြည်ရောက်သွားကာ ယမမင်းနှင့်တွေ့ ဆုံခဲ့သည်။ မကောင်း
တာလုပ်သူတို့ ငရဲပြည်မှာ ခံနေရတာ ကို တွေ့ခဲ့သလို ကောင်းသော သူတို့
နတ်ပြည်မှာ စံနေသည်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့သည်။

ကုသကို ယမမင်းကြီးက မကောင်းမှု ရှောင်၊ ကောင်းမှု ဆောင်ရန် နှင့်
လူ့ပြည်မှာ အခွင့်သာခိုက် တရားနာရန် ဆုံးမပေးခဲ့သည်။

အိပ်မက်က လန့်နိုးသော အခါ၌ ကုသ ကြောက်လန့်သွားပြီး ဘုရား၊
တရား ကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသွားသည်။ ဘေးအိမ်မှ ဦးဖိုးလူ ဆိုသော
အဘိုးကြီးနှင့်လည်း တရားပွဲကို သွားသည်။ အခါအခွင့်သင့်သလို ဦးဖိုးလူအိမ်၌
တရားအကြောင်းဆွေး နွေးသည်။ ကုသ၏ ပြောင်းလဲမှုကို မိဘများ ကပင် လိုက်မမီ၊
အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ကြရ သည်။ ကုသက သူကိုယ်တိုင်လည်း ငါးပါးသီလ စောင့်ထိန်းပြီး
တရားနှင့်အညီနေ သလို ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများ ကိုလည်း တရားချသည်။

အဲဒီ အချိန်၌ ဦးဖိုးလူအိမ်သို့ ပြည်မှ သူ့မြေးမလေး ရောက်လာသည်။
ရောက်လာသည့်အကြောင်းရင်းမှာ သူမသည် ယမင်းပပ ဆိုသော အမည် နှင့်အတူ
ယမင်းရုပ်လေးလို လှသည်။ မြင်ရသူတိုင်း ငေးရသည်။ ထိုအခါ သူမကို ချစ်ခွင့်ပန်
သူ ယောက်ျားတွေ များ လွန်းသဖြင့် ဇာတ်လမ်းရှုပ်နေသည်ကို တားဆီးရန်
သူမအဖေ က ယမင်းပပကို အဘိုး ဖြစ်သူ ဦးဖိုးလူထံ စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုသ ဦးဖိုးလူနှင့် တရားအကြောင်းဆွေးနွေးနေစဉ် ယမင်းပပက
ရေချိုး ရန် အိမ်ရှေ့ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ ယမင်းပပ၏ အလှအပကို မြင်ပြီး
ကုသတစ် ယောက် ငါးပါးမှောက်တော့သည်။ သူမ၏ ရူပါရုံမှာ စွဲငြိပြီး
အချစ်ကိုရှာဖွေတွေ့ ရှိ ခဲ့သည်။ ဦးဖိုးလူက ကုသနှင့် ယမင်းပပကို

မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တစ်လအကြာမှာ ကုသက ယမင်းပပကို ရည်းစားစာ ပေးတော့သည်။ ယမင်းပပက ရုပ်ဆိုးသော ကုသကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်သည်။

ကုသ ယမင်းပပ အချစ်ကို ရရန် ရုပ်ဖျက်ပြီး ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ယမင်းပပက သိပြီး အကြံအစည်တွေ ပျက်ရသည်။ ကုသ ယမင်းပပ၏ အချစ်ကို မရ၍ စိတ်ဓာတ်ကျနေချိန်တွင် ကုသမိဘများ က ယမင်းပပနှင့်တွေ့ဆုံပြီး ကုသကို ဟန်ဆောင်ချစ်ပေးရန် တောင်းဆိုသည်။ ကုသမှာ နှလုံးရောဂါရှိနေ၍ စိတ်ထိခိုက်လျှင် အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရသည်ဟုဆိုပြီး ယမင်းပပ ပြည်မပြန်ခင်မှာ ဟန်ဆောင်၍ ပြန်ချစ်ပေးပါရန်၊ ပြည်သော အခါမှ သူတို့သား အလိုလို မေ့သွားမည် ဟု ယူဆပြီး ကုသ၏ ရိုးသားမှုကိုပါ အာမခံ၍ တောင်းပန်ခဲ့သည်။

ယမင်းပပ ကုသ၏ မိဘများ ကို ငဲ့ကွက်ပြီး ကုသကို ဟန်ဆောင်ချစ်ရန် သဘောတူခဲ့သည်။ ကုသက ယမင်းပပထံမှ အဖြေကို ရသော အခါ အပျော်ကြီးပျော်နေခဲ့သည်။ ယမင်းပပက ကုသကို စိတ်ထဲက မပါသော ကြောင့် သူမကို စိတ်ကုန်သွားရန် အမျိုးမျိုးလုပ်သည်။ သို့သော် ကုသက စိတ်မပျက်ခဲ့။ တစ်ရက် ကုသသည် သူ့အမေ နေမကောင်းသည့်ကြားမှ ယမင်းပပကို သွားတွေ့ သည်။ ထိုအခါ ယမင်း ပပက ကုသကို သနားသွားပြီး သူနှင့်အတူလိုက်၍ ကုသအမေ နေမကောင်းသည် ကို သတင်းသွားမေးသည်။ ကုသက သူ့အမေသောက်ရန် နောက်ဖေး၌ လိမ္မော်ရည် ဖျော်ဖို့ ထွက်သွားသည်။ သို့သော် လိမ္မော်သီး ရှာမတွေ့၍ ပြန်မေးမည် ပြုစဉ် အခန်း ဝအရောက်၌ ယမင်းပပနှင့် သူ့အမေ ပြောနေသော စကားများ ကို ကြားသွားသည်။ ယမင်းပပ သူ့ကို ဟန်ဆောင်ချစ်ခဲ့မှန်းသိသွားသော အခါ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ပြီး အိမ် ပြင်ကို ပြေးထွက်သွားသည်။ ယမင်းပပက ကုသကို အမှန်တကယ် ချစ်မိသွား ကြောင်း ကုသအမေကို ပြောလိုက်သော စကားကိုမူ ကုသ မကြားလိုက်။

ကုသ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲရင်း ကိုယ့်ရဲ့စွဲလမ်းမှုအပြစ်ကြီးကို ကိုယ် နောင်တ ရကာ ရာသက်ပန် ဘုန်းကြီးဝတ်တော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး လမ်းကိုအကွေ့

ဘရိတ်ပေါက်လာသော ကားတစ်စီးနှင့် ဝင်တိုက်ပြီး ခန္ဓာချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့သည်။

ကုသရဲ့အုတ်ဂူလေးဘေးမှာ ယမင်းပပက ငိုနေပြီး

စွဲလမ်းမှုကြီးလွန်းခြင်း ဥပဒါန်ရဲ့အပြစ်ကို သံဝေဂရကာ ကုသကို မျက်ရည်ဖြင့်
နှုတ်ဆက်ပြီး ပြည်ကို အပြီးပြန်သွားခဲ့သည်။

*

(၁)

ရုတ်တရက် လူတစ်ကိုယ်လုံး အသူတရာချောက်နက်ကြီးထဲ ဆွဲ
ချလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ။

အမှောင်ထုကြီးကို ဖြတ်သန်းပြီး မာကျောသော ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို
ညင်သာစွာ ပြုတ်ကျမိသော အခါ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော ပတ်ဝန်းကျင်
ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

မျက်နှာကို မော့ပြီး ကြည့်လိုက်သော အခါ ရာဇပလ္လင်ထက်မှာ
မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်၍ ကိုယ်ရံတော် အပေါင်း ခစားနေသော ပုံဆိုးပန်းဆိုး
မျက်နှာကြီးကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ ဘေးနားမှ ငနဲသားတွေ ကလည်း ရေ
ကူးဘောင်းဘီမှလွဲ၍ ဘာမှမပါ။

လက်ထဲမှာ လည်း ကျောက်ကျောစားသည့် ခက်ရင်း၊ တစ်ယောက်
တစ်ချောင်းစီ ကိုင်ထားသည်။

ဘယ်လိုသတ္တဝါတွေ လဲဟု သိချင်ဇောဖြင့် မေးရန် ဟန်ပြင်လိုက် စဉ်....

'အရှင်ယမမင်းကြီး...ကျွန်တော် တို့ဆီကို လူ့ပြည်က ငရဲကောင်
တစ်ကောင် ရောက်လာပါတယ်'

အသံကြောင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ လူတစ်ယောက် ကို
ခက်ရင်းတစ်ချောင်းစီ လည်မျိုထောက်၍ ခေါ်ဆောင်လာသော အဝတ် ဗလာနှစ်
ယောက်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

အခုမှ သဘောပေါက်သွားသည်။ ဒါဆို ပလ္လင်ပေါ်က ယမမင်း။
ရေကူးဘောင်းဘီနှင့် ခက်ရင်း ကိုယ်စီကိုင်ထားသူတွေ က ငရဲထိန်းတွေ ပေါ့။
ဒါ...ဒါဆို...

သူ ငရဲပြည်ရောက်နေတာကိုး။ ဘုရား....ဘုရား...

ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်သွားစဉ် ယမမင်းရဲ့အသံက ဟိန်းထွက်လာ သည်။

'ဒီလူသားကို ငါ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်ခိုင်းစမ်း'

ငရဲထိန်းနှစ် ကောင်က ထိုလူရဲ့ခြေထောက်ကို ခြေတကောက်ကွေး မှ နင်းချလိုက်ရာ အလိုလိုခူးထောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

'ကဲ..ဖြေစမ်း၊ ဘာအကြောင်းနဲ့ ငါတို့ဆီကို ရောက်လာရတာ လဲ'

ထိုလူက ယမမင်းကို လက်အုပ်ချီ၍ ရိုရိုသေသေဖြေသည်။

'မှန်လှပါ အရှင်ရာမမင်း'

'ဟဲ့...စကားကို ပြင်ပြောစမ်း၊ ယမမင်းဟဲ့...ရာမမင်း မဟုတ် ဘူး၊ ရာမမင်းက သီတာဒေဝီရဲ့ယောက်ျား၊ ငါက လူပျိုကြီး..အဲ...ယမ မင်းပျိုကြီး'

'ဒါဆို..အရှင်ယမမင်းက လူ့ဘဝတုန်းက မစွဲဘူးပေါ့'

အဲဒီ စကားကို ယမမင်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားသည်။

'တိတ်စမ်း အမောင်လူသား၊ ငါက မစွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင် မလေးတွေ က ငါ့လို ဘုန်းရှင်ကံရှင်ယောက်ျားသားနဲ့ညားဖို့ ကံမပါတာ'

'sorry ပါ အရှင်ယမမင်း၊ ကျွန်ုပ်အထင်ကို ပြောမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ'

'No Problem အမောင်လူသား၊ တစ်ကြိမ်တော့ ရှိစေတော့၊ အခု ဒီကိုရောက်လာတဲ့အကြောင်းကို ရှင်းစမ်းဟဲ့'

ထိုလူက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်

'မှန်လှပါ..ကျွန်တော် မျိုးကြီးဟာ လူ့ဘဝတုန်းက အသက် ၂၉နှစ် ပြည့်ဖို့ တစ်ရက်အလိုမှာ ငါးပါးသီလကို လုံခြုံစွာစောင့်ထိန်းတော့မယ်လို့ ဘုရားမှာ

သစ္စာပြုခဲ့ပါတယ်'

ယမမင်းကြီး သဘောကျသွားသည်။

'သူတော် ကောင်းလေးပဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့များ ဒီနေရာကိုရောက်လာ ပါလိမ့်၊ ဒါနဲ့...အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ'

'ဒီနေ့ပဲ အသက် ၂၉နှစ် ပြည့်ပါတယ် ယမမင်း'

'ဟင်...ဒါဆို သီလကို တစ်ရက်ပဲ စောင့်ထိန်းခွင့်ရလိုက်တာ ပေါ့'

'ကျွန်တော့်စကား မဆုံးသေးပါဘူး၊ ဆက်ပြောပါရစေ'

'အေး...ဆက်ပြော..ဆက်ပြော'

သူတို့နှစ် ယောက် အပြန်အလှန်ပြောနေသည်ကို စိတ်ပါဝင်စား စွာ နားထောင်နေသဖြင့် ရင်ထဲမှာ အကြောက်တရားတွေ တောင် ပြေချင် လာသည်။

'အဲဒီ လို ငါးပါးသီလကို စောင့်ထိန်းမယ်လို့ သစ္စာပြုပြီး ငါးမိနစ် အကြာမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့သူငယ်ချင်းက အအေးတိုက်ပါရစေ ဆိုပြီး လာ ခေါ်ပါတယ်'

'တွေ့ လာ...ငါးပါးသီလရဲ့အကျိုး ဘယ်လောက်ထူးလဲဆိုတာ.. ငါးမိနစ်ပဲ ကြာသေးတယ်၊ ကျွေးချင်မွေးချင်တဲ့လူက ပေါ်လာတယ်'

'ယမမင်း...ကြားဖြတ်မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်စကား မဆုံးသေး ဘူး'

'sorry...sorry...ဆက်ပြောပါ'

'ကျွန်တော် သူ့ကို ယုံကြည်ခဲ့တာ သိပ်မှာ သွားပါတယ်၊ ကျွန် တော့်ကို အအေးတော့ တိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အအေးထဲမှာ အရက် တွေ ထည့်ပြီး မလိမ့်တပတ်နဲ့တိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါကို ပထမတစ်ငုံသောက်က တည်းက သတိထားမိခဲ့ပါတယ်'

ယမမင်းတောင် ကြားထဲက ဒေါသထွက်သွားသည်။

'တောက်...တော် တော် ယုတ်မာတဲ့ကောင်၊ အဲဒီ လို ပထမတစ်ဦး မှာ သတိထားမိတော့ မင်း ထွေးထုတ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့'

'သေချာအောင် မျိုချလိုက်ပါတယ်'

'ဟမ်'

'ဒါပေမယ့်..မျိုချလိုက်တဲ့အခါ အရက်မှန်းသိသွားတော့'

'ဆက်မသောက်တော့ဘူး ဆိုပါတော့'

'တစ်လုံးကုန်သွားပါတယ်'

'ဟမ်...ဒါဆို တစ်ပါးပေါက်သွားပြီပေါ့'

'ဒါပေမယ့် ယမမင်းရယ်..သူ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ လို လုပ်မှန်း လည်း သိရော ကျွန်တော် ...သူ့ကို'

'မေတ္တာထားပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်ပေါ့'

'လည်ပင်းညှစ်သတ်လိုက်ပါတယ်'

'ဟေ...သွားပြန်ပြီ တစ်ပါး၊ မင်းစောင့်ထိန်းတဲ့ ကံငါးပါးထဲက သုရာမေရယကံကို ကျူးလွန်စေတဲ့အတွက် သူ့ကိုသတ်ပြီး ပါဏာတိပါ တာကံ ထပ်ကျူးလွန်လိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'

'မဟုတ်ပါဘူး...အရက်ကို အရက်အတိုင်း မတိုက်ဘဲ အအေး နဲ့ရောပြီး အရသာပေါ့အောင် လုပ်တဲ့အတွက်ပါ'

'သေစမ်းကွာ...တစ်လုံးလုံး ကုန်မှပဲ လည်ပင်းညှစ်သတ်တော့ တယ်'

ယမမင်း တော် တော် စိတ်ညစ်သွားသည်။

'အဲဒီ အချိန်မှာ သေသွားတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ညီမ ရောက် လာပါတယ်၊ သူက ကျွန်တော့်ကို မေးပါတယ်၊ ကျွန်မအစ်ကိုကို ရှင်သတ်

တာလားတဲ့၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်အမှာ : ကိုယ် နောင်တရပြီး...'

'အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တယ် ဆိုပါတော့...'

'သူ့ဘာသာသူ တံတွေး : နင်ပြီး သေတာလို့ လိမ်လိုက်ပါတယ်'

'ဟူး...သွားပြန်ပြီ...သုံးပါး'

'သူ့ညီမလေးက သူ့အစ်ကို သေသွားတာကို ကြည့်ပြီး ငိုနေပါတယ်...ဆိုင်မှာ ရှိတဲ့လူတွေ ကလည်း ကျွန်တော့်ဇနီးကို သိနေတော့ အမှန် အတိုင်း မပြောရဲဘဲ အအေးဆိုင်ထဲက ထထွက်ကုန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လည်း ကောင်မလေးငိုနေတာ ကြည့်ပြီး ကရုဏာသက်လာတာနဲ့ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းရဲ့ညီမလေးပဲလေ...ဆိုပြီး'

'အားပေးစကား ပြောတယ်ပေါ့'

'မတရားကြံဖို့ ကြိုးစားပါတယ်'

'ဟမ်'

ယမမင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဒီလိုလူမျိုးမှ ဒီမလာရင် ဘယ် လာရမှာ တုန်း။

'ကျွန်တော် က မူးနေတယ်လေဗျာ၊ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း ဘယ်ရှိတော့ မလဲ....ဒီလောက်တော့ နားလည်ပေးရမှာ ပေါ့'

ယမမင်း တရားကျပြီး ထိုင်ကန်တော့ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။

'ဒါပေမယ့်...မတရားကြံတာ အအေးဆိုင်မှာ ဖြစ်နေလေတော့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို...လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ မသင့်တော် ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဆိုင်အနောက်ကို လာပါဆိုပြီး အတင်းခေါ်သွားပါတယ်'

'ဟာ..ကောင်မလေးက သဘောကောင်းလှချည်လား၊ အဲဒီ တော့

ဆိုင်အနောက်ရောက်တော့ ဘာဆက် ဖြစ်လဲ ပြောပါဦး...ငါတောင် စိတ်
ဝင်စားလာပြီ'

သူ့စကားကြောင့် ထိုလူက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ယမမင်းကို
ကြည့်ကာ ဆက်၍ တင်လျှောက်သည်။

'ဆိုင်အနောက်လည်း ရောက်ရော...ကျွန်တော့်ကို ပလာယာနဲ့
အားကုန်ညှစ်ပြီး သတ်လိုက်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်...လူ့ပြည်မှာ ကံကုန် ပြီး
ဒီကိုရောက်လာရတာ ပါ'

'ဟေ...ဟုတ်လား၊ ပလာယာနဲ့ဘယ်ကိုညှစ်တာတုန်းကွ'

'မပြောပါရစေနဲ့ ယမမင်းရယ်'

'ပြောပါကွာ..သိချင်လို့ပါ'

'မပြောပါရစေနဲ့ ရှက်လို့ပါ'

'ဟေ့ကောင်...မပြောရင် ငါ...ငရဲအိုးထဲ ဆွဲချမှာ နော်'

ယမမင်းရဲ့ရာဇသံကြောင့် ထိုလူ လန့်ပြီး အမှန်အတိုင်းဝန်ခံလိုက်
ရတော့သည်။

'ဒါဆိုလည်း ပြော...ပြောပါမယ်...နှာခေါင်းကိုပါ'

'ဟေ...အဲဒါကြောင့် နှာခေါင်းကြီးက သူများ ထက် ပိုကြီးနေ
တာကိုး...ကဲ..ကဲ...ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါဆို မင်းက အသက်ရှူကျပ်ပြီး မသာ ပေါ်လို့
ဒီရောက်လာတာပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်..ဒီမှာ က အောက်ဆီဂျင်ကောင်းသားပဲ၊ အခုမှပဲ
အသက်ရှူဝတော့တယ်'

ထိုလူက ငရဲပြည်မှလေကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်ရင်း ပြောသည်။

'နောက်ဆို အမြဲတမ်းရတော့မှာ ပါ။ ကဲ...ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို..မင်း
မသေခင်လေးမှာ အဒိန္နာဒါနာ-သူများ ပစ္စည်းခိုးတဲ့ကံကိုတော့ လုံခဲ့တယ် ပေါ့'

'ထင်လို့ပါ ယမမင်း၊ အသက်ရှူကျပ်လို့ ရုန်းရင်းကန်ရင်း လက်
တစ်ဖက်က ကောင်မလေးရဲ့ဆွဲကြိုးကိုဖြုတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီကိုတောင် ပါ
လာသေးတယ်...ဒီမှာ ကြည့်...'

ထိုလူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို ထုတ်ပြလိုက်
သည်။ တော် တော် မလွယ်တဲ့လူ။

သေခါနီး တောင် ကျန်တဲ့ နောက်ဆုံး တစ်ပါးကို တာဝန်ကျေသွား
ခဲ့သေးတယ်။

'ဒါဆို မင်းဟာ...ကံငါးပါး တစ်ပါးမှ မလုံတဲ့ ကောင်ပဲ၊ အဲဒီ တော့
မင်းနဲ့တန်တဲ့နေရာ...'

'ခဏလေးနေပါဦး ယမမင်း၊ ကျွန်တော် ဖြုတ်လာတဲ့ ရွှေဆွဲကြိုး
ယမမင်းကို ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို နတ်ပြည်ပို့ပေးပါ'

'ဘာကွ...ငရဲပြည်ကို လာပြီး လာဘ်ထိုးရသလား၊ လူ့ပြည်မှာ ပဲ
ရမယ်...ဒေဝနဲ့ယက္ခ'

'ရှိ'

ရေကူးဘောင်းဘီနှင့် ငရဲထိန်းနှစ် ကောင်က ထူးလိုက်သည်။

'ဒီကောင့်ကို ဟာသငရဲသို့ ပို့စေ'

'ဟုတ်'

ငရဲထိန်းနှစ် ကောင် ထိုလူကို လက်တစ်ဖက်စီ ချုပ်နှောင်၍ မီး
ဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော ဒယ်အိုးထဲ ပစ်ချလိုက်သည်။ ထိုလူ ပူလွန်း သဖြင့်
တအားအား အော်နေစဉ် ငရဲထိန်းနှစ် ကောင်က ထိုလူကို ဂျိုင်းတစ် ဖက်စီ နှစ်

ယောက်ဝိုင်း၍ ကလိထိုးတော့သည်။

ထိုလူ မီးထဲမှာ တအားအားနှင့်အော်နေရာမှ တဟီးဟီးနှင့် ဖြစ်သွားသည်။ ပူလို့ အော်တာတောင် ကောင်းကောင်းမအော်ရဘဲ ရယ်နေရ သည့်အဖြစ်။

ဒါကြောင့် ဟာသငဲ့ဟု ခေါ်တာ ဖြစ်မည် ။

ထိုစဉ် နောက်ထပ်လူတစ်ယောက် သူ့ရှေ့သို့ ပြုတ်ကျလာသည်။

ထိုလူ ကုန်းရုန်းထရင်း ယမမင်းမျက်နှာကို မော်ဖူးလိုက်သော အခါ....

'အောင်မယ်လေး..ကျောင်းဆရာကြီး ၊ အဲ..ဟုတ်ပါဘူး ကြောက်စရာကြီး'

ယမမင်းက စားပွဲခုံကို လက်နှင့်ပုတ်လိုက်သည်။

'ဘာကွ...ဘာကြောက်စရာကြီးလဲ၊ ဂူဝွန်ဖြိုးနဲ့တူတဲ့ရုပ်ကိုများ '

'ယောင်သွားလို့ပါ ယမမင်း၊ ချစ်စရာကြီးလို့ ပြောတာပါ'

ထိုအခါမှ ယမမင်း နည်းနည်း စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။

'အေး...ဒီလိုလုပ်၊ ဒီကို ဘာနဲ့လာတာလဲကွ'

'ဘာနဲ့မှမလာပါဘူး...ကားရားကြီး ပြုတ်ကျလာတာ ခင်ဗျား လည်း မြင်ရဲ့သားနဲ့'

'ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ..ကုသိုလ်နဲ့လာတာလား...အကုသိုလ်နဲ့လာတာလား...ဘာနဲ့လာတာလဲ...ဒါကို မေးတာကွ'

ထိုလူက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဖြေသည်။

'ကျွန်တော် လူ့ဘဝတုန်းက ကောင်းမယ်ထင်တာတွေ အကုန်လုပ်ပါတယ် ယမမင်းကြီး'

'တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဘယ်လိုကောင်းတာတွေ လဲကွ'

'KTV သွားတယ်၊ မာဆတ် သွားတယ်၊ အရက်သောက်တယ်၊
ဘိန်းရှူတယ်၊ သူများ မယား အချောင်နှိုက်တယ်၊ လစ်ရင် ခိုးတယ်၊ မိ ရင်
စားပြတိုက်တယ်၊ ပြန်ခုခံရင် လူသတ်တယ်'

'ဟေ...ဒါလားကွ..ကောင်းတာတွေ '

'သူများ တွေ အတွက်တော့ မသိဘူး..ကျုပ်အတွက်ကတော့ သိပ်
ကောင်းတာပဲ၊ အားလုံးက အမြတ်ကြီးပဲ'

ထိုလူက သူ့ကိုယ်သူ မှန်ကန်တဲ့သူကြီးလို ရင်ကော့၍ ဖြေသည်။

'ကဲ..ဒါဖြင့်ရင် အလှူဒါနကော ပြုခဲ့ဖူးသလား'

'အိမ်ရှေ့မှာ အလှူလာခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ....'

'အကုန်လှူတယ်ပေါ့'

'ရိုက်လွှတ်ပါတယ်'

'မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ'

သူပင် ကြားထဲက ခံပြင်းသွားသည်။

'တစ်ခါတော့ လှူဖူးပါတယ်'

'ဘယ်မှာ လဲ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လား...မယ်သီလရှင်ကျောင်း မှာ
လား....'

'ဘီယာဆိုင်မှာ ပါ၊ အဆိုတော် ကောင်မလေးတွေ ကို ပန်းကုံးစွပ် ပြီး
လှူလိုက်တာ...တစ်ညတည်းနဲ့ တစ်သိန်းခွဲပြောင်ရောပဲ'

'ဟေ...ပန်းကုံးစွပ်တာ ဘယ်လို ဖြစ်လို့ တစ်သိန်းခွဲကုန်ရတာ
လဲ...ပန်းကုံးတစ်ကုံးမှ သုံးထောင်ပေါ့၊ အများ ဆုံးရှိ ငါးထောင်ပဲ၊ မင်း က

ဘယ်လောက်တောင် စွပ်လိုက်လို့လဲ'

'ဪ...ပန်းကုံးစွပ်တာချည်းပဲ မကြည့်နဲ့လေ..စားတာသောက်
တာလည်း ပါသေးတာပေါ့'

ယမမင်းကြီး မသက်မသာ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

ဘာတွေ များ စားလိုက်လို့ တစ်သိန်းခွဲ ကုန်သည် မသိ။ သူဆို
တစ်ခါထိုင်ရင် အလွန် ဆုံး တစ်သော င်းပေါ့။

'မသေခင်အချိန်လေးမှာ အာရုံပြုခဲ့တာတော့ ရှိပါတယ်'

'ဘုရားကိုလား'

'ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ဆွမ်းတော် ကပ်ထားတဲ့ ပန်းသီးလေးကိုပါ'

'ဒါဆို မင်းက ပန်းသီးစားချင်တဲ့ လောဘစိတ်နဲ့သေတာပေါ့..
လောဘနဲ့သေရင် မင်းကို ပြိတ္တာဘုံပို့ရမယ်'

'ဒါဆို ကျုပ်တို့ရွာထိပ်က ရေကန်စောင့်ပြိတ္တာကြီး ဖြစ်အောင်
နေရာချပေးပါနော်...ဒါမှ ကောင်မလေးတွေ ရေလာချိုးတာ အမြဲတမ်း မြင်ရမှာ '

'တော် စမ်း...ပြိတ္တာဘုံ ပို့ပေးမှာ တောင် နှာဘူးက ကျချင်သေး
တယ်..မင်းက မသေခင်မှာ ပန်းသီးကို ခွဲပြီးစားလိုက်တယ် မဟုတ်လား'

ထိုလူက ခေါင်းခါသည်။

'မစားရပါဘူးဗျာ..အိမ်က အငယ်ဆုံးမိန်းမက ပန်းသီးစွန့်ခိုင်း တာကို
ကပ်ထားတာ မကြာသေးလို့ မစွန့်ပေးဘူးပြောတယ်၊ ဒေါသထွက် လိုက်တာ
မပြောပါနဲ့တော့'

'ဒါဆို ဒေါသနဲ့သေတာပေါ့၊ ဒေါသနဲ့သေရင် ငရဲပဲ'

'မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ..အဲဒီ လို ဒေါသထွက်နေမှန်း သိလို့ မယား ကြီးက

စွန့်ပြီး ပေးပါတယ်။ လက်ထဲရောက်ပြီးကာမှ ပန်းသီးက ကြွက် ကိုက်ထားတာတွေ ပြီး စားသင့် မစားသင့် ချိန်ဆတွေ ဝေရင်း မောဟနဲ့ သေသွားတာပါ'

'မောဟနဲ့သေရင် တိရစ္ဆာန်ပေါ့။ ဟာ...ရှုပ်နေတာပဲ...လောဘ တွေ ရော..ဒေါသတွေ ရော..မောဟတွေ ရော၊ ဘာနဲ့သေလို့ ဘယ်ကိုပို့ပေး ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး'

'ဝေခွဲရခက်နေရင် နတ်ပြည်ပို့ပေးလိုက်ပါလားဗျာ...ယမမင်း မျက်စိနောက်သက်သာတာပေါ့'

'တော် စမ်း....ဒီလောက် အကုသိုလ်တွေ များ တဲ့ကောင်၊ နတ် ပြည်မှာ နတ်သမီးအတွင်း ခံတောင် လျော်ဖို့ မတန်ဘူး၊ မင်းနဲ့တန်တဲ့နေရာ ပို့ပေးမယ်၊ လောက်စာလုံးငရဲ'

ယမမင်းက လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ရာ...

နောက်ထပ် ငရဲထိန်းနှစ် ကောင် ရောက်လာပြီး တစ်ယောက်တစ် ဘက် လက်မှဆွဲ၍ ခေါ်သွားသည်။

ထို့နောက် တိုင်မှာ ကြိုးတုပ်၍ လေးခွနှင့်ဝိုင်းပစ်ကြတော့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ယောင်ကိုင်းနေအောင် အပစ်ခံရ၍ အသားကုန် အော်နေသော ထိုငရဲသားကိုကြည့်ပြီး သူ တော် တော် ကြောက်သွားသည်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ယမမင်းကြီးက သူ့ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ခေါ်သည်။

'ခသာန အသ့ နမန'

သူ မလာရဲလာရဲနှင့် တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်သွားသည်။

'ရဲရဲလာပါကွ...တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့၊ တကတည်း..ကောင်မ လေးလှလှလေးကသာ ခေါ်ရင် ချက်ချင်း ပြေးလာမှာ '

ယမမင်းအရှေ့မှာ သူ ကုန်းကုန်းလေး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

'ကဲ...ပြောစမ်း၊ မင်းကရော ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ'

'ကျွန်တော် လည်း မပြောတတ်ပါဘူး ယမမင်းရယ်...အိပ်ပျော် နေတုန်း ဘယ်လိုရောက်လာမှန်း မသိဘူး'

ယမမင်း အနည်းငယ်စဉ်းစားသွားသည်။

'လူ့ပြည်မှာ တုန်းက ကုသိုလ်...အကုသိုလ်...ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ သလဲ'

'ဘာမှကို လုပ်ချိန်မရလိုက်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာမှန်း မသိဘဲ အချိန်ကုန်တာ များ တယ်'

'ဒါဆို မင်းက ဒီကို အချိန်မစေ့သေးဘဲ ရောက်လာတာ ဖြစ်မယ်၊ မကောင်းတဲ့လူတွေ ကို ငရဲပြည်က ဘယ်လိုအပြစ်ပေးတယ်ဆိုတာ သိပြီ မဟုတ်လား'

'သိပါပြီ ယမမင်းကြီးရယ်...ကြောက်လည်း ကြောက်သွားပါ ပြီ၊ အစက ငရဲပြည်ဆိုတာ ကြားဖူးရုံပဲ ကြားဖူးတာ၊ တကယ်ရှိ မရှိ.. သေချာမသိခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ ယုံလည်း ယုံသွားပါပြီ...ကြောက်လည်း ကြောက်သွားပါပြီ'

သူ့ရှေ့မှာ အပြစ်ခံနေရသော လူသားနှစ် ယောက်ကို ကြည့်၍ တကယ်ပင် ကြောက်သွားပါပြီ။

'ကဲ...ဒါဖြင့်ရင် မင်းကို ပိုပြီးသေချာအောင် ငါလိုက်ပြမယ်.. ဒီနှစ် ယောက်က ပါးပါးလေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ ငရဲတွေ ရှိ သေးတယ်'

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဒီလိုမျိုးမြင်ရဖို့ ဆိုတာ တော် ရုံတန်ရုံလူ ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ... ငရဲပြည်ရောက်မှ သိမှာ လေ။

ဒီလိုနှင့် သူနှင့်ယမမင်း အတူတူ ငရဲကို လှည့်ပတ်လေ့လာကြ သည်။

တစ်နေရာမှာ အဝတ်ဗလာနှင့် မတ်တတ်လေးရပ်နေသော မိန်းမ တစ်အုပ်ကိုတွေ့ လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းမတွေ ကို ငရဲထိန်းတွေ က တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့ ဝိုင်း ချုံ ကြည့်ရှုနေကြသည်။ တချို့ငရဲထိန်းဆို အဝတ်ဗလာမိန်းမတွေ ကို ဓာတ်ပုံ ပင် ရိုက်လိုက်သေးသည်။ ငရဲပြည်မှာ လည်း ကင်မရာရှိတာကိုး။

သူ သိချင်ဇောဖြင့် မေးသည်။

'ယမမင်းကြီး..သူတို့တွေ က ဘာလုပ်နေကြတာတုန်း..ဟိုမိန်းမ တွေ ဆို အဝတ်လည်း မဝတ်ဘူး၊ ကြည့်ရတာ တောင် မျက်စိရှက်လာပြီ'

မျက်စိရှက်လာပြီဆိုပြီး ကြည့်နေသည့်မျက်လုံးတွေ က ကျွတ်ကျ မတတ်။

'အဲဒါ...လူ့ဘဝမှာ တုန်းက အဝတ်အစားကို မလုံတလုံဝတ်ပြီး ယောက်ျားသားတွေ ကာမေသုမိစ္ဆာကံကျူးလွန်အောင် မြူဆွယ်တဲ့မိန်းမ တွေ ရဲ့နီငရဲကွ၊ သူတို့...လုံးဝအဝတ်အစားမဝတ်ရဘူး၊ သူတို့ကို ငရဲထိန်း တွေ က အမြဲတမ်းကြည့်ပေးနေရတယ်၊ လူ့ဘဝမှာ ပြချင်တာတွေ ငရဲပြည် မှာ ပြခွင့်ရတာ ပေါ့ကွာ'

'ဪ...ဒီလိုကိုး၊ ဒါနဲ့ ဓာတ်ပုံက ဘာလို့ရိုက်ကြတာလဲ'

'အင်တာနက်ပေါ်တင်မလို့လေကွာ၊ ဒါမှ လူ့ပြည်ကမိန်းမတွေ တရားရမှာ '

'ကျွန်တော် သိသလောက်ကတော့..တရား မရတဲ့အပြင် လိုက် တောင် အတုခိုးကြတာပဲ'

'ဒါဆိုလည်း ငါတို့ငရဲက welcome ပေါ့ကွာ'

သူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သဘောပေါက်သွားသည်။

ဒါဆို အင်တာနက်ပေါ်က ပုံတွေ က ငရဲပြည်က လာတာပေါ့.. နောက်မှ ရှာကြည့်ဦးမည် ။ www.3ယံအိုး....ဒေါ့ကွန်း။

တစ်နေရာမှာ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေ ကို လွှစက်နှင့် တစ်စစီ ခုတ်ဖြတ်နေသော ငရဲခန်းတစ်ခုကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

'ဒါကကော ဘာငရဲလဲ...ခင်ဗျ'

'ဒါကတော့ အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ ဆင်ဆာဖြတ်တတ်တဲ့သူ တွေ အတွက် သီးသန့်ငရဲကွ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲ ဆင်ဆာဖြတ်တဲ့အတွက်.. သူတို့အလှည့်ကျ လူတစ်ကိုယ်လုံးဖြတ်ခံရတာ ပေါ့ကွာ..ဆင်ဆာငရဲ..လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ ငရဲကိုတော့ မင်း လူ့ပြည်ရောက်ရင် ဘယ်သူမှပြန်မပြော ပါနဲ့ကွာ'

'ဘာ ဖြစ်လို့လဲဗျ'

'ဆင်ဆာဖြတ်ခံရမှာ စိုးလို့'

ထို့နောက် ရှေ့ဆက်သွားကြရာ ယောက်ျား လေး ငါးယောက်ခန့် ပါးစပ်ထဲကို မီးသတ်ပိုက်ထိုးထည့်ခံရပြီး တချို့က တိုင်ကီထဲမှာ အပြည့် ရှိသော အရက်တွေ ကို မနားတမ်းသောက်နေရသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

ငါးယောက်ထဲမှာ သုံးယောက်က အရက်တွေ ဗိုက်ထဲပြည့်နေသ ဖြင့် မိုးပျံ့ပူဖောင်းလောက် ဖောင်းနေသော် လည်း တိုင်ကီထဲက အရက်က ကုန်သွားတယ်မရှိ၊ ပြည့်မြဲ ပြည့်နေသည်။

မသောက်ချင်လည်း သောက်နေရသည်။ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူး ထွက်လို့...

ကျန်တဲ့နှစ် ယောက်ကတော့ ပါးစပ်မှထိုးထည့်ထားသော မီးသတ် ပိုက်က စအိုဝမှပြန်ထွက်လာသည်။ ဗိုက်ကတော့ မပူ။

သူ သိချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့။

'ဒီငါးယောက်က ဘာငရဲလဲ...ခင်ဗျ'

'ဗိုက်ကြီးပူနေတဲ့ သုံးယောက်က...လူ့ဘဝတုန်းက သင်္ကြန်တွင်း :

အခါကြီးရက်ကြီးတွေ မှာ ဥပုသ်မစောင့်ဘဲ အရက်သောက်ကြတဲ့အတွက်
မီးသတ်ပိုက်နဲ့တိုင်ကီအပြည့် မနားတမ်းသောက်နေရတဲ့ ငရဲပေါ့၊ ဗိုက်က အခု
မိုးပျံပူဖောင်းလောက် ကြီးနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် တိုင်ကီထဲက အရက် တွေ က
ကုန်သွားတယ်မရှိဘူး...ပြန် ပြန်ပြည့်တယ်၊ ဗိုက်ပေါက်ထွက်တဲ့ အထိ
သောက်ရတယ်၊ ပြီးရင် နဂိုအတိုင်းပြန် ဖြစ်ပြီး ဗိုက်ကြီးပြန်ပူလာ တဲ့အထိ
သောက်ရတယ်၊ အဲဒီ အတိုင်းပဲ လည်နေမှာ ..သောက်ကြမယ်
ဟေ့ကောင်းကောင်းငရဲ..လို့ ခေါ်တယ်'

'ကြောက်စရာကြီးပါလား၊ ဒါဆို...ဟိုနှစ် ယောက်ကရော..'

'အဲဒီ နှစ် ယောက်က သင်္ကြန်တွင်း မှာ ရေပက်ခံထွက်တဲ့သူတွေ ကို
မီးသတ်ပိုက်နဲ့ အကျင့်ယုတ်ပြီး အသားနာအောင်ထိုးတဲ့အတွက် သူ တို့ပါးစပ်ထဲကို
မီးသတ်ပိုက်ဝင်ပြီး စအိုကနေ ပြန်ထွက်လာတာ၊ အဲဒါ.. မှတ်ပြီလားငရဲ...လို့
ခေါ်တယ်၊ တူသော အကျိုးပေးပေါ့'

ငရဲခန်းတွေ က တကယ့်ကိုသွေးပျက်စရာပင်။

သူ တော် တော် ပင် ဖြုံသွားသည်။ မကောင်းမှုလုပ်ရမှာ ကို ကြောက်
လာသည်။

'ခွက်စောင်းခုတ်တဲ့သူတွေ အတွက်ကတော့ အောက်ထပ်မှာ ရှိ
သေးတယ်...ခွက်စောင်းငရဲ...တဲ့၊ အဲဒီ ငရဲက ပိုဆိုးတယ်'

'ဟုတ်လား...ဘယ်လိုဆိုးတာလဲ'

'သူတစ်ပါးကို ခွက်စောင်းနဲ့ခုတ်တဲ့အကျိုးကြောင့် သူတို့ကို ငရဲ

ထိန်းတွေ က ဓားမနဲ့လိုက်ခုတ်တာကို ပတ်ပြေးနေရတယ်လေ..မိရင်တော့
မလွယ်ဘူး၊ ကျောတစ်ခုလုံးကို အပ်ချစရာနေရာ မရှိအောင် ဓားနဲ့မွှန်း တယ်၊
ပြီးရင်...ဆားနဲ့ ပွတ်ပေးတယ်၊ စပ်လို့ အော်ရင်...ပါးစပ်ထဲကို ကုလားအော်သီး
အတောင့်လိုက် ထိုးထည့်တယ်'

ဆက်သွားကြရာ တစ်နေရာမှာ အသက်၅၀ကျော် အမျိုးသမီးဆယ်
ယောက်ခန့် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောနေသည်ကိုတွေ့ လိုက်ရသည်။

ပြောတာမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလုအယက် အသည်း
အသန်။

ဒါပေမယ့် အသံကမထွက်။ ပါးစပ်ပဲ လှုပ်နေသည်။

'သူတို့ကတော့ လူ့ဘဝတုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ တရား စခန်းတွေ
သွားပြီး အတင်းချတဲ့သူတွေ ရဲ့ ပွစိပွစိငရဲ...လို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ အမြဲတမ်း
အတင်းပြောနေရတယ်၊ အတင်းပြောတာမှ...တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
အလုအယက် တစ်ချိန်လုံးပြောနေရတာ ...နားလို့ မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် အသံတွေ
ကတော့ လူ့ပြည်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အသံတွေ ကို တေးရေး ဆရာတွေ က
အဆိုတော် တွေ အတွက် ပြန်စီပြီး ရေး ပေးနေတယ်'

'ဟင်...ဒါဆို..လူ့ပြည်မှာ ကျန်တော် တို့ နားထောင်နေရတဲ့..
သီချင်းအတော် များများ က ဒီမှာ အတင်းချနေတဲ့ အသံတွေ ပေါ့နော်'

'ဒါပေါ့ကွ'

ဒီလိုနှင့် ယမမင်းကြီးကောင်းမှုကြောင့် တူသော အကျိုးပေးတွေ ကို သူ
လက်တွေ့ သိမြင်ခံစားလိုက်ရသည်။

တချို့နေရာတွေ မှာ တော် တော် ဆိုးသည်။

လူ့ဘဝတုန်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပျိုပါဟု လိမ်ညာ၍ ရိုးသား သော

ယောက်ျားတွေ ကို နဖားကြိုးထိုးတတ်သည့် မိန်းမတွေ အတွက် တစ် နေရာကို ငရုတ်ကျည်ပွေ့ထိုးထည့်ခံထားရသော ငရုတ်ကျည်ပွေ့ငရဲ...တဲ့။
အမျိုးကောင်းမိန်းကလေးတွေ ကို နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် ဖျက်ဆီး
တတ်သည့်ယောက်ျားတွေ အတွက် ဆင်တစ်ကောင်နှင့် မြင်းဆယ်ကောင်
တစ်လှည့်စီ ဝိုင်း၍ သမနေသော ဆင်စီးမြင်းရံငရဲ...တဲ့။ ဆင်တစ်ကောင် နဲ့
မြင်းဆယ်ကောင်ဆိုတော့ နည်းနည်း နောနောအားမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဝိုင်းနင်း တာ
ပြောပါတယ်။

အဲဒီ လို ငရဲခန်းတွေ ကို စုံစုံလင်လင် လေ့လာလိုက်ရသော အခါ သူ
တော် တော် အသိတရားရသွားသလို မကောင်းမှုကိုလည်း ကြောက် သွားသည်။

လူတိုင်းလည်း သူ့လိုပင် လက်တွေ့ မြင်ရပါက မကောင်းမှုကို
ကြောက်သွားမှာ သေချာသည်။

'ကဲ...ငါ အခုလိုက်ပြတဲ့ ငရဲတွေ က ငါတို့ရဲ့အထပ် တစ်ထပ်စာ တောင်
မကုန်သေးဘူးကွ၊ အောက်မှာ ငရဲခန်းတွေ နောက်ထပ်အများ ကြီး ရှိသေးတယ်၊
ဒီလောက်ဆို မင်းလည်း သဘောပေါက်မှာ ပါ'

'ပေါက်တာမှထုတ်ချင်းပါပဲ ယမမင်းကြီးရယ်၊ အစက ဒီလောက်
မထင်ထားပေမယ့် ဒီလိုတွေ့ လိုက်ရတော့ မကောင်းမှုကို ဝေးဝေးရှောင်
တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ'

'အေး...ကောင်းတယ်ကွာ..မကောင်းတဲ့ ပြခန်းတွေ ကြည့်ပြီး
ရင်တော့..ကောင်းတဲ့ပြခန်းတွေ အလှည့်ပေါ့၊ လာ...ငါနဲ့အတူ နတ်ပြည် လိုက်ခဲ့'

ရုတ်တရက် ခန္ဓာကိုယ်က ဖက်ရွက်ကလေးလို ပေါ့ပါးသွားပြီး
ကောင်းကင်ပေါ်ကို တစ်ဟုန်ထိုးပျံတက်သွားသည်။ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထား
လိုက်သည်။

ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အရမ်းကို သာယာလှပပြီး တစ်ခါမှမမြင်

ဖူးသော နေရာကလေးတစ်ခုကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ ဘုံဗိမာန်တွေ ကလည်း ကြီးကျယ်ခန်းနားသည်။

ထိုအချိန်တွင် နတ်သားတစ်ပါး သူ့ရဲ့ဘုံဗိမာန်ထဲမှာ ဘရိတ်ဒန် ဆွဲ၍ ကနေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ ဘေးနားမှာ နတ်သမီးပျိုကလေး တွေ က ဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီးပေးနေသည်။

'ဒီနတ်ဘုံက တစ်မျိုးပါလား ယမမင်းကြီး..နတ်သားကလည်း ပေါတောတောနဲ့၊ တစ်ယောက်တည်း under ground တွေ ဘာတွေ ဆွဲပြီး ကနေတယ်၊ နတ်သမီးလေးတွေ လည်း ဝိုင်းနေတာပဲ'

ယမမင်းက သူ့ကို သေချာရှင်းပြလိုက်မှ သဘောပေါက်တော့ သည်။

'ဒါက လူ့ဘဝတုန်းက လူ့ရွှင်တော် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ နတ်သားပေါ့၊ လူ့ ဘဝမှာ ပေါခဲ့လို့ နတ်ဘဝမှာ ပါ ပေါနေရပေမယ့်...သူ့ကြောင့် လူတွေ ပျော်ရွှင်ရတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာရတယ်၊ အဲဒီ ကောင်းမှုကြောင့် နတ်သမီး လေးတွေ ဝိုင်းရံပြီး စည်းစိမ်ခံစားနေရတာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့်..အပေါ်ဓာတ် ခံလေး ရှိနေတော့လည်း..နတ်သမီးကလေးတွေ ဝိုင်းမြှောက်ပေးတာကို အဟုတ်မှတ်ပြီး ကနေတာပေါ့ကွာ၊ ဟော..ကြည့်စမ်း..ကြည့်စမ်း..ပြော နေရင်းနဲ့ အကကောင်းတော့ ချော်လဲပြီး နတ်ပုဆိုးကျွတ်ပြီ'

ငှင်းနတ်သားကိုကြည့်၍ သူပါ သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဘေးနားမှာ ပြုစုပေးမယ့် လှပျိုဖြူနတ်သမီးလေးများ ရှိနေ သော ကြောင့် ပေါရကျိုးနပ်ပါပေသည်။

နတ်တို့ဘုံဗိမာန်တွေ ကို လေ့လာနေရင်း တစ်နေရာမှာ နတ်သား ပျိုလေးတွေ ဝိုင်းခစားနေသော နတ်သမီးအိုကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ လိုက်ရ သည်။ အမြင်ဆန်းနေသော ကြောင့် သူ ယမမင်းကြီးကို မေးလိုက်သည်။

'ဘာကြောင့် ဒီအိုကြီးအိုမနတ်သမီးကြီးကို နတ်သားပျိုလေးတွေ

ဝိုင်းခစားနေရတယ်ဆိုတာ ပြောပြပေးပါ ယမမင်းကြီး'

'အင်း...သူကတော့ လူ့ဘဝတုန်းက ခင်ပွန်း ဖြစ်သူကို ဘုန်းကြီး
ဝတ်စေတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ခုလိုနတ်ဗိမ္မာန်မှာ ခံစားနေရတာ ပဲ'

သူ စိတ်ဝင်တစား ဆက်နားထောင်နေသည်။

'လူ့ဘဝတုန်းက သူ့ယောက်ျားဟာ အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေး
ကြီးပေါ့...သူဌေးကြီးဟာ ပိုက်ဆံချမ်းသာသလောက် မာန်မာန ထောင် လွှားပြီး
အလှူဒါနလည်း ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ သူနဲ့ညားပြီးကာမှ သူ့ကောင်း မှုကြောင့်
သူဌေးဘဝကနေ ခွေးဘဝရောက်ပြီး တရားရသွားတယ်၊ နောက် ဆုံးမှာ
သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဘုန်းကြီး ဝတ်သွားတယ်...အဲဒီ ကောင်းမှု လေးတစ်ခုကြောင့်
နတ်ပြည်မှာ အသက်ကြီးပေမယ့် နတ်သားပျိုကလေး တွေ ဝိုင်းပြီး ခစားနေရတာ ပဲ'

'ဒါဆို...သူ့ယောက်ျားကရော'

'သူ သေသွားပြီးမှ လူ့ပြန်ထွက်ပြီး ပိုက်ဆံကို အသည်းအသန်
ပြန်ရှာနေလေရဲ့၊ ဒီနတ်သမီးအိုကြီးလည်း သူ့ကုသိုလ်ကုန်ရင် ယောက်ျား ဖြစ်သူကို
စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တဲ့အတွက် အောက်ကို ပြန်ဆင်းရဦးမှာ ပါပဲ'

အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက်နှင့် ရှုပ်ထွေးလှသော သံသ
ရာကြီးကို သူ စိတ်ကုန်ချင်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင်

'ဗိမ္မာန်အတွင်း : မှီတင်းနေထိုင်ကြပြီးသော နတ်သမီးနတ်သား
သိကြားအပေါင်းတို့...အလှူအိမ်သို့ အဲ....ဟုတ်ပါဘူး..တရားပွဲသို့ ကြွ ကြပါဗျို့'

အဲဒီ အသံကြားပြီးသော အခါ ရှိရှိသမျှ နတ်သားနတ်သမီး၊သိကြား
မင်းအပေါင်း အပြေးအလွှား ဗိမ္မာန်တွေ အတွင်းမှ ထွက်လာကြသည်။

ကိုရီးယားကား ကြည့်နေသော နတ်သမီးကြီးများ က တီဗီ ပိတ်၍

ပြေးလာသလို နတ်သမီးလေးကို ရည်းစားစာပေးရန် ပြင်နေသော နတ်သား က
စာကို ရင်ဘတ်ထဲထည့်ပြီး ပြေးလာသည်။

အင်တာနက်မှာ ချတ်တင်ထိုင်နေသော နတ်တွေ က ကွန်ပျူတာ ပိတ်ပြီး
ထွက်လာသည်။

ယောက်ယက်ခတ်နေသော နတ်တွေ ကိုကြည့်ပြီး သူ သိချင်စိတ် ကို
မထိန်းနိုင်တော့။

'သူတို့ ဘာလို့..တရားပွဲကို ဒီလောက် စိတ်အားထက်သန်နေရ တာလဲ
ခင်ဗျ၊ တကယ်ဆို ဒီအတိုင်း မိန့်နဲ့နေနေရင် ရရဲ့သားနဲ့..တရား ပွဲက ဘာတွေ
ထူးခြားလို့လဲ'

'ထူးခြားတာပေါ့ကွ...မင်း တွေ ခဲ့ရတဲ့ ငရဲပြည်၊ နတ်ပြည်ဆို
တာ...ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကုန်သွားရင် သံသရာမှာ ပြန်လည်ပြီး ကောင်း မှု
မကောင်းမှုတွေ လုပ်ကြဦးမှာ ပဲ၊ တကယ့်ချမ်းသာအစစ် မဟုတ်ဘူး၊ တရားပွဲဆိုတာ
ကုသိုလ် အကုသိုလ်ချုပ်ငြိမ်းရာ သံသရာကို ဖြတ်တောက် နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ
ပေးတဲ့ ချမ်းသာအစစ်ပဲ၊ သံသရာကို ဖြတ်နိုင်လို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ပြီဆိုရင်
ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ လည်း မရှိတော့ဘူး၊ လောဘ ဒေါသ မောဟ ချုပ်ငြိမ်းရာ၊ အားလုံး
အားလုံး ဘာဆို ဘာမှမရှိတာ နိဗ္ဗာန်ပဲ... အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားကို
လိုချင်လို့ သူတို့ အဲဒီ လောက်စိတ်အား ထက်သန်နေတာပေါ့'

'အဲဒီ တရားက ဘယ်မှာ ဟောမှာ လဲဗျ'

'မင်းတို့လူ့ပြည်မှာ ဟောမှာ လေ...သူတို့က လူယောင်ဖန်ဆင်း ပြီး
တရားသွားနာကြမှာ ၊ မင်းလည်း လူ့ဘဝကိုရခိုက်..တရားနာဖို့ အခွင့် အရေး ရှိတုန်း
နာသင့်တယ်ကွ၊ ငါ မင်းကို လူ့ပြည်ပြန်ပို့ပေးမယ်'

ယမမင်း စကားဆုံးသည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်အတိ
ကျသွားသည်။

သို့ခန္ဓာကိုယ်လည်း အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားသည်။

'ဝုန်း'

'အား'

ကုသ တစ်ယောက် ကုတင်ပေါ်မှပြုတ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ခေါင်းထဲ အသိတရားတွေ ဝင်သွားချိန်မှာ အခုနက အ ဖြစ်အပျက် တွေ
ဟာ အိပ်မက် ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။

'ဘုရား...ဘုရား...ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ငရဲပြည်ပါလား.. ဒါ ငါ့ကို
တရားရစေချင်လို့ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ က အိပ် မက်ပေးတာ
ဖြစ်မယ်'

အဲဒီ ည တစ်ညလုံး အိပ်မက်အကြောင်းတွေ စဉ်းစားရင်း မိုးလင်း
ခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာလုပ်ရမည် ဆိုတာလည်း သဘောပေါက် လာသလိုလို
ရှိသည်။

*

(၂)

မနက်စာကို ကော်ဖီနှင့်မုန့် အဆင်သင့်ပြင်ထားရင်း မိဘနှစ်ပါးက တစ်ဦးတည်းသော သားကလေး မောင်ကုသကို ထိုင်စောင့်နေသည်။

ကုသ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီးသည်နှင့် ကော်ဖီပိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မိဘနှစ်ပါးက သားလေးအား အပြုံးဖြင့် စောင့်ကြိုနေသည်။

'ဒီနေ့...အိပ်ရာထ နောက်ကျလှချည်လား ငါ့သား'

'ဟုတ်တယ် အဖေ...ညက အိပ်မက်ဆန်းတွေ မက်နေလို့'

'သားက ဘာအိပ်မက်တွေ မက်နေလို့လဲ'

မိခင်၏ အမေးကို ကုသ ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ မေးခွန်းတစ်ခု ပြန်မေးသည်။

'အမေ...အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေ က ဘာလို့ တရားပွဲသွားကြတာလဲဟင်'

သား ဖြစ်သူ၏ ထူးထူးဆန်းဆန်းအမေးကြောင့် မိဘနှစ်ပါး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

'ငါ့သားရဲ့မေးခွန်းက တယ်ဆန်းပါလား..ဘာလုပ်မလို့လဲကွယံ့'

'ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်ပေးလို့ပါ....ဖြေပါ အမေရာ..ဘာလို့ အသက်ကြီးတဲ့သူတွေ မှ တရားပွဲသွားကြတာလဲလို့'

'သား နားလည်အောင် ပြောရရင် သေခါနီး အချိန်မို့လို့ တရားရပြီး သွားကြတာပေါ့ကွယ်...လူငယ်တွေ ဖြစ်တုန်းကတော့ ကမြင်းလို့ ကောင်းတုန်းပေါ့'

ကုသ ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။

'မဟုတ်ဘူး အမေ...လူဆိုတာ အသက်အရွယ်မရွေး သေနိုင်တာ
ပဲ...အသက်ကြီးတဲ့အထိ မနေရဘဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့သေသွားရင် ဘယ်
လိုလုပ်မလဲ'

သား ဖြစ်သူ၏ အမေးကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်း မသိ ဖြစ်နေကြ သည်။

'တရား...ဆိုတာ...ကုသိုလ် အကုသိုလ် ချုပ်ငြိမ်းရာ...နိဗ္ဗာန် ကို
လမ်းပြပေးတဲ့ ပွဲ...တဲ့၊ ဘယ်လို လမ်းပြပေးတာလဲ ဆိုတာ သိလား အမေ'

'အဲဒါတော့ အဖေတို့လည်း မသိဘူးကွာ...အဖေ လူပျိုတုန်းက
မင်းအမေကို ပိုးတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ကပဲ လမ်းပြပေးတာပဲ'

'ရှင်ကလဲ...ကလေးရှေ့မှာ '

မိခင် ဖြစ်သူက ရှက်ရှက်နှင့် ဖခင်ကို ပေါင်တွင် :ကြောဆွဲလိမ် သည်။

'စကားကို အတည်ပြောပါ အဖေရယ်...ကျွန်တော် တကယ်သိ ချင်လို့ပါ၊
သံသရာမှာ လည်နေသမျှကာလတစ်လျှောက်လုံး ဆင်းရဲဒုက္ခ တွေ ကြုံရပြီး
ကုသိုလ်အကုသိုလ်အမှုတွေ ကြောင့် ငရဲဘုံ၊ နတ်ဘုံ သွား နေရဦးမှာ ပဲ မဟုတ်လား'

'ဒီနေ့ကြားရတဲ့ ငါ့သားရဲ့စကားတွေ ကတော့ အဖေတို့ လိုက်မမီ
တော့ဘူးကွ၊ မင်း တကယ်သိချင်ရင် တရားပွဲတွေ လိုက်နာကြည့်၊ အဲဒါ ဆို
သိလိမ့်မယ်'

'တရားပွဲ...ဘယ်မှာ ရှိလဲ အဖေ'

'အဲဒါတော့ အဖေလည်း မသိဘူးကွ၊ ကန်တော် ကြီးမှာ တော့..
မော်ဒယ်လ်ရှိုးပွဲ ရှိတယ်၊ ဒီညတဲ့'

'ရှင်ကလေး..ကလေးက စကားအကောင်း ပြောရင် နောက်တီး
နောက်တောက်နဲ့'

'ငါ နောက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ...အတည် ပြောတာ၊ ဝင်ကြေး အခမဲ့တဲ့'

မိဘနှစ်ပါး၏ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေမှုကို လျစ်လျူရှုပြီး ကော်ဖီတစ်
ငုံသောက်ကာ ကုသ ထိုင်ရာမှထထွက်သွားသည်။

'သား...ဒါက ဘယ်လဲ၊ ကော်ဖီ သောက်ဦးလေ'

'တရားခွေ သွားဝယ်ပြီး နာကြည့်မလို့ အမေ၊ ပြန်လာမှ ဆက်
သောက်မယ်'

'အေး...အေး...အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ သား တရားပွဲသွားချင် ရင်
ပြောနော်..ဘေးအိမ်က ဦးဖိုးလူက တရားပွဲဆို မလွတ်ဘူး၊ သားကို
သူနဲ့ထည့်ပေးလိုက်မယ်'

*